

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **Car Mania, s. r. o.**, se sídlem Plaská 622/3, Praha 5, zastoupený JUDr. Ing. Ondřejem Lichnovským, advokátem se sídlem Sádky 1605/2, Prostějov, proti žalovanému: **Finanční úřad pro hlavní město Prahu**, se sídlem Štěpánská 619/28, Praha 1, v řízení o kasačních stížnostech žalobce proti rozsudkům Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2020, č. j. 15 Af 4/2019 – 34, č. j. 15 Af 3/2019 – 34, a č. j. 15 Af 2/2019 – 35,

t a k t o :

- I. Rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2020, č. j. 15 Af 4/2019 – 34, č. j. 15 Af 3/2019 – 34, a č. j. 15 Af 2/2019 – 35, **se zrušují**.
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2018, č. j. 8229804/18/2005-53524-110122, č. j. 8226915/18/2005-53524-110122, a č. j. 8225231/18/2005-53524-110122, **se zrušují** a věci **se vracejí** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobách a o kasačních stížnostech v celkové výši 61 026 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám jeho zástupce advokáta JUDr. Ing. Ondřeje Lichnovského.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Městský soud v Praze (dále jen „*městský soud*“) rozsudkem ze dne 30. 3. 2020, č. j. 15 Af 2/2019 – 35, zamítl jako nedůvodnou žalobu, kterou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2018, č. j. 8225231/18/2005-53524-110122, jímž byla zamítnuta jeho žádost o prominutí pokuty ve výši 50 000 Kč za nepodání kontrolního hlášení za období **květen 2016**, a to ani v náhradní lhůtě. Žalobce tento rozsudek napadl kasační stížností, řízení o ní je vedeno před Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 3 Afs 167/2020.

[2] Městský soud dále rozsudkem ze dne 30. 3. 2020, č. j. 15 Af 3/2019 – 34, zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2018, č. j. 8226915/18/2005-53524-110122, jímž žalovaný zamítl jeho žádost o prominutí pokuty ve výši 50 000 Kč za nepodání kontrolního hlášení za období **červen 2016**, a to ani v náhradní lhůtě. Žalobce tento rozsudek napadl kasační stížností, řízení o ní bylo vedeno před Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 3 Afs 168/2020.

[3] Nakonec městský soud rozsudkem ze dne 30. 3. 2020, č. j. 15 Af 4/2019 – 34, zamítl jako nedůvodnou žalobu, kterou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2018, č. j. 8229804/18/2005-53524-110122, kterým byla zamítnuta jeho žádost o prominutí pokuty ve výši 10 000 Kč za podání kontrolního hlášení za období **srpen 2016** v náhradní lhůtě. Žalobce i tento rozsudek napadl kasační stížností, řízení o ní bylo vedeno před Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 3 Afs 169/2020.

[4] Odůvodnění všech výše uvedených rozsudků (dále společně také „*napadené rozsudky*“) je prakticky totožné, neboť věci spolu skutkově i právně souvisí a žalobce v žalobách uplatnil téměř totožnou argumentaci.

[5] Městský soud z přiloženého správního spisu zjistil, že žalobce nesplnil povinnost podat kontrolní hlášení podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „*zákon o DPH*“), za příslušná období (v souhrnu se jedná o zdaňovací období březen, duben, květen, červen a srpen 2016, nyní projednávané věci se však týkají jen tří z uvedených období – tedy období **května, června a srpna 2016** – pozn. Nejvyššího správního soudu). S výjimkou měsíce srpna žalobce tuto povinnost nesplnil ani k výzvě žalovaného v dodatečné lhůtě. Žalovaný proto postupně vydal několik platebních výměrů, kterými za porušení uvedených povinností uložil žalobci pokutu podle § 101h odst. 1 písm. b) a písm. d) zákona o DPH. Za období března až června 2016 tato pokuta činila vždy 50 000 Kč za každé zdaňovací období, za podání kontrolního hlášení za srpen 2016 v náhradní lhůtě byla žalobci uložena pokuta ve výši 10 000 Kč. Dne 21. 6. 2017 podal žalobce jednu společnou žádost o prominutí pokut za všechna dotčená období.

[6] Poté městský soud uvedl, že podmínky pro prominutí pokuty jsou stanoveny v § 101k zákona o DPH. Důvody a postup při vyřizování žádostí o prominutí pokut pak blíže upravuje pokyn Generálního finančního ředitelství GFŘ-D29 k prominutí pokut za nepodání kontrolního hlášení (dále jen „*pokyn D-29*“). Předvídatelnost postupu při vyřizování žádostí je dána jak uvedeným zákonným ustanovením, tak právě podrobnějšími pravidly obsaženými ve veřejně dostupném pokynu D-29. Městský soud částečně přisvědčil žalobci, že tato správní praxe omezuje možnost správce daně přihlídnout k individuálním okolnostem případu, osobě delikventa a jeho poměrům. Takový požadavek však ze zákona nevyplývá. Tyto okolnosti jsou v obecné rovině (správního) trestání obvykle rozhodné pro stanovení druhu a výše trestu. V daném případě však samotné ustanovení § 101h odst. 1 písm. b) a písm. d) zákona o DPH zohlednění těchto okolností nepřipouští, ale jasně stanoví druh i přesnou výši sankce (pokutu ve výši 10 000 Kč, respektive 50 000 Kč), pokud plátce podá kontrolní hlášení v náhradní lhůtě, respektive jej nepodá ani v náhradní lhůtě. Prominutí pokuty je pak výjimka z povinnosti pokutu zaplatit. Správce daně může pokutu prominout, a to i jen zčásti, avšak pouze z výjimečných důvodů, které zákonodárce pojmenoval jako tzv. „*ospravedlnitelné důvody*“, s přihlídnutím k okolnostem daného případu.

[7] Městský soud dále konstatoval, že žalobami napadená rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelná nejsou. Je v nich srozumitelně vyjádřeno, že žalovaný rozhodl o žádosti žalobce o prominutí pokuty za nepodání kontrolního hlášení zaevidované dne 21. 6. 2017

pokračování

pod č. j. 5367333/17/2005-53524-110122, z obsahu rozhodnutí pak jednoznačně vyplývá, za jaká období byla pokuta uložena. Ze správního spisu dále plyne, že žádosti žalobce o prominutí pokuty vztahující se k jednotlivým měsícům byly žalovaným zaevidovány pod odlišnými jednacími čísly (přestože se původně jednalo o jednu „společnou“ žádost, kterou se žalobce domáhal prominutí všech jemu uložených pokut) a bylo o nich rozhodnuto samostatně vydanými rozhodnutími.

[8] Jediné pochybení, které městský soud žalovanému vytkl, je to, že v návětí (záhlaví) rozhodnutí za slovy „o prominutí pokuty za nepodání kontrolního hlášení“ výslovně nedodal, jakého zdaňovacího období se týká. Pokud by tak učinil, snadno by předešel námitkám o nejasném vymezení předmětu řízení. Zrušení napadených rozhodnutí a jejich vrácení žalovanému toliko za účelem, aby do návětí doplnil určité zdaňovací období, by podle městského soudu bylo přepjatým formalismem.

[9] Proti všem shora uvedeným rozsudkům městského soudu (viz odstavce [1] až [3] tohoto rozsudku) podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnosti, jejichž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[10] Usnesením ze dne 30. 7. 2020, č. j. 3 Afs 167/2020 – 47, Nejvyšší správní soud spojil věci vedené pod sp. zn. 3 Afs 169/2020 a sp. zn. 3 Afs 168/2020 (o kasačních stížnostech stěžovatele proti rozsudkům městského soudu č. j. 15 Af 4/2019 – 34, a č. j. 15 Af 3/2019 – 34) ke společnému projednání s věcí vedenou u tohoto soudu pod sp. zn. 3 Afs 167/2020 (o kasační stížnosti stěžovatele proti rozsudku městského soudu č. j. 15 Af 2/2019 – 35), a rozhodl, že věc bude nadále vedena pod sp. zn. 3 Afs 167/2020.

[11] Stěžovatel městskému soudu vytýká, že neposoudil, zda okolnosti, které uvedl ve své žádosti, spadají pod neurčitý právní pojem „ospravedlnitelný důvod“ pro prominutí pokuty dle § 101k odst. 2 zákona o DPH. Nesouhlasí s tím, že by k prominutí pokuty bylo možné přistoupit pouze při naplnění některého ze čtyř taxativně vymezených případů dle pokynu D-29, což nesprávně dovodil městský soud s odkazem na to, že jde o ustálenou správní praxi. Kromě toho stěžovatel namítá, že otázka vymezení *ospravedlnitelného důvodu*, jako neurčitého právního pojmu, byla předmětem žaloby. Městský soud se s ní nevypořádal a na hodnocení bodu III. podané žaloby (tento bod v *de facto* totožném znění obsahuje každá žaloba – pozn. Nejvyššího správního soudu) rezignoval. Napadený rozsudek je proto nepřezkoumatelný.

[12] Dále nesouhlasí s městským soudem, že za *ospravedlnitelný důvod*, který svědčí pro prominutí pokuty, nelze považovat aktuální nepříznivou hospodářskou situaci či platební neschopnost stěžovatele způsobenou jeho „*vlastní ekonomickou činností, tj. nikoliv objektivně.*“ Jestliže městský soud nepovažuje přechodnou platební neschopnost daňového subjektu spojenou s nemožností zaplatit účetního či poradce za objektivní okolnost, stěžovatel pokládá otázku, „*jakým způsobem nablížit na nynější ekonomickou krizi, která byla zapříčiněna šířením koronaviru? Má i tuto stěžovatel považovat za čistě subjektivní okolnost a vinit z ní sám sebe?*“.

[13] Stěžovatel také městskému soudu vytýká, že nepřihlédl k míře společenské nebezpečnosti jeho jednání (poukazuje na to, že se snažil nastalou situaci řešit), ani se nezabýval individuálními okolnostmi případu (tvrdí, že uložené pokuty jsou v jeho případě likvidační).

[14] Nesouhlasí také s tím, že městský soud v řízení o žalobách postupoval tak, jako kdyby přezkoumával „*prostou žádost o prominutí pokuty*“. V této souvislosti stěžovatel s odkazem na judikaturu správních soudů a Ústavního soudu uvádí, že soudní přezkum týkající se promíjení

pokuty musí být proveden stejně jako soudní přezkum ukládání pokuty. Proto je třeba posuzovat, zda skutkový stav potřebný pro promíjení pokuty byl zjištěn dostatečně spolehlivě. Městský soud tedy nesprávně dovodil, že nemůže zasahovat do správního uvážení správního orgánu, zda stěžovatelem tvrzené okolnosti v žádosti jsou ospravedlnitelným důvodem pro prominutí pokuty.

[15] Stěžovatel nakonec trvá i na námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, jelikož z jejich výroků není patrné, jak žalovaný rozdělil a zaevidoval žádost stěžovatele o prominutí pokut pod samostatná čísla jednací. Dodává také, že vymezení předmětu řízení ve výročních rozhodnutích nelze považovat za přehnaný formalismus, jak uvádí městský soud.

[16] Žalovaný ve vyjádření ke kasačním stížnostem navrhuje jejich zamítnutí, neboť se ztotožňuje s napadenými rozsudky. V dalším odkazuje na svá vyjádření k žalobám.

[17] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasačních stížností a shledal, že byly podány včas, jde o rozhodnutí, proti nimž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté přezkoumal napadené rozsudky v rozsahu kasačních stížností a v rámci v nich uplatněných důvodů a ověřil, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[18] Kasační stížnosti jsou důvodné.

[19] Nejvyšší správní soud předesílá, že v obdobné věci mezi týmiž účastníky řízení (týkající se žádosti stěžovatele o prominutí pokuty 50 000 Kč za nepodání kontrolního hlášení za období měsíce **března 2016**) již rozhodoval. Rozsudkem ze dne 25. 6. 2020, č. j. 3 Afs 164/2019 - 29 (všechna judikatura tohoto soudu je dostupná na www.nssoud.cz), zamítl kasační stížnost žalovaného směřující proti rozsudku městského soudu ze dne 29. 3. 2019, č. j. 9 Af 44/2017 – 55, jímž bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného o zamítnutí žádosti stěžovatele o prominutí pokuty za nepodání kontrolního hlášení v březnu 2016. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěry rozsudku č. j. 3 Afs 164/2019 – 29, které dopadají i na nyní projednávanou věc. Proto z citovaného rozsudku vychází také při odůvodnění projednávaného případu.

[20] Nejprve se kasační soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadených rozsudků. Případnou nepřezkoumatelností rozsudků je totiž povinen se podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti, tedy i bez námítky stěžovatele. Vlastní přezkum rozhodnutí je vždy možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí je srozumitelné a vychází z relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský (respektive městský) soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[21] Tato kritéria napadené rozsudky splňují. Městský soud v nich řádně a srozumitelně vyložil důvody svých rozhodnutí, pečlivě se vypořádal se všemi podstatnými žalobními námitkami a jeho závěry jsou podpořeny srozumitelnou a logickou argumentací. Minimálně implicitně také reagoval na námitku, že v rozhodnutích žalovaného není obsažena interpretace neurčitěho pojmu „*ospravedlnitelný důvod*“, jenž je obsažen v § 101k odst. 2 zákona o DPH. Konstatoval totiž, že ospravedlnitelné důvody pro prominutí pokuty za nepodání kontrolního hlášení jsou vymezeny (pouze) pokynem D-29, kterým je žalovaný vázán. Tento pokyn slouží k tomu, aby různé daňové orgány postupovaly při posuzování žádostí o prominutí pokuty za nepodání kontrolního hlášení obdobně (a tedy předvídatelně). Z výše uvedeného je proto zřejmé, že městský soud dovodil, že žalovaný správně postupoval při posuzování žádosti dle pokynu D-29, aniž by sám vyložil pojem „*ospravedlnitelný důvod*“. Kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy není dán.

pokračování

[22] Důvodná je však námitka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného. Pro posouzení této námitky je nutné nejprve zodpovědět, zda žalovaný vedl o žádosti stěžovatele o prominutí pokut společné řízení nebo řízení samostatná. Nejvyšší správní soud při zodpovězení této otázky vychází z již zmíněného rozsudku č. j. 3 Afs 164/2019 – 29.

[23] Z příložených správních spisů vyplývá, že stěžovatel podal **jednu žádost** o prominutí **více pokut** (šlo tedy o jedno podání ve smyslu § 70 odst. 1 daňového řádu; viz odstavec [5] výše). Byť je předmět řízení o prominutí pokuty z povahy věci vždy spojen jen s (jedním) konkrétním rozhodnutím o uložení pokuty, došlo podáním jedné žádosti fakticky k zahájení více řízení o prominutí jednotlivých pokut. Povaha řízení vedeného podle § 101k zákona o DPH se vymyká standardnímu daňovému řízení tím, že nejde o řízení zahajované *ex officio*, ale na žádost. Daňový řád proto logicky neobsahuje podrobnější procesní úpravu těchto řízení (v projednávané věci srovnej § 259 a násl. daňového řádu) a nedává tedy odpověď na otázku, jak s takovým podáním procesně naložit. Přestože daňový řád v § 262 výslovně vylučuje při správě daní (předepsaná pokuta je dle zákonné definice „*daně*“ – viz § 101h odst. 4 zákona o DPH a § 2 odst. 3 daňového řádu) použití správního řádu, lze při posouzení této procesní situace podle zásady *analogie iuris* vycházet ze stejných principů, na nichž je postavena procesní úprava takové situace v obdobném předpisu, obecně upravujícím řízení před správními orgány, tj. právě správního řádu.

[24] Na podání stěžovatele tedy bylo možné nahlížet tak, že jím bylo zahájeno více samostatných řízení o prominutí pokuty. Vzhledem k tomu, že správní řád zakotvuje v § 140 odst. 2 možnost vedení tzv. společného řízení, zahajovaného na žádost, týká-li se žádost téhož předmětu řízení nebo jiných věcně souvisejících otázek, lze žádosti stěžovatele o prominutí více uložených pokut přiznat též účinky vyvolání takového řízení před správcem daně. Bylo proto na žalovaném, aby si primárně ujasnil, jaké procesní účinky žádosti stěžovatele přizná. Pokud nehodlal z jakéhokoli důvodu vést společné řízení o prominutí pokut (nic mu nebránilo vést řízení samostatná), byl povinen tento postup stěžovateli prezentovat. Protože přímé použití správního řádu nepřipadá pro postup upravený daňovým řádem v úvahu, nebylo nutné o vyloučení řízení o prominutí jednotlivých pokut vydávat formální rozhodnutí tak, jak předepisuje správní řád ve svém § 140 odst. 3. Jistě stačilo jen neformální sdělení. Pokud by žalovaný vedl společné řízení a přesto rozhodl jen o části předmětu řízení, jednalo by se fakticky o postup, plnící obdobnou funkci jako ve správním řízení částečné rozhodnutí podle § 148 odst. 1 písm. b) správního řádu. I tato skutečnost by ovšem měla být stěžovateli prezentována alespoň v odůvodnění částečného rozhodnutí, aby bylo zřejmé, že o zbylém předmětu řízení bude rozhodováno později.

[25] V daném případě Nejvyšší správní soud ze správních spisů zjistil, že přípis ze dne 4. 7. 2017 pod čísly jednacími 5575900/17/2005-53524-111222, 5576342/17/2005-53524-111222 a 5576622/17/2005-53524-111222, obsahují shodný text: „*Dne 21. 6. 2017 byla pod č. j. (zde uvedeno vždy jiné jednacím číslo, odlišné od jednacím čísla přípisu i platebním výměru) správci daně doručena žádost o prominutí pokuty za opožděné podání kontrolního hlášení č. j. (zde uvedeno další číslo jednací, opět odlišné od jednacím čísla přípisu, platebním výměru, ale i od předtím uvedeného čísla jednacím) ze dne 28. 3. 2017. Vzhledem k probíhajícímu odvolacímu řízení proti platebním výměru na prominutí pokuty za opožděné podání kontrolního hlášení č. j. (zde opět uvedeno toto v pořadí druhé číslo jednací) ze dne 28. 3. 2016, nebylo zahájeno řízení ve věci žádosti o prominutí pokuty za opožděné podání kontrolního hlášení*“. Ručně je pak na jednotlivých opisech přípisů napsán příslušný měsíc a rok 2016, jehož se pokuta, respektive kontrolní hlášení, zřejmě mělo týkat.

[26] Z obsahu přípisů je patrné, že identifikaci žádosti o prominutí pokuty s příslušnou pokutou je možné provést jen podle uváděných čísel jednacích. První v pořadí uváděné číslo se zjevně týká žádosti o prominutí pokuty a druhé kontrolního hlášení. Ve spisech žalovaného je založena jen jedna žádost stěžovatele o prominutí pokut, která však **není označena žádným číslem jednacím**. Kontrolní hlášení se pak ve spise nenachází ani jedno. Z těchto přípisů (viz předcházející odstavec tohoto rozsudku) tak nelze určit, jaké konkrétní pokuty se týkaly. Protože v úvahu připadají pokuty za různá zdaňovací období, není možné na základě žádného sdělovaného údaje pokutu, respektive žádost o její prominutí, ztotožnit s konkrétním platebním výměrem, jímž byla pokuta vyměřena. Vše tedy nasvědčuje závěru, že žalovaný ve věci žádosti stěžovatele nevedl samostatná řízení; k vyrozumění stěžovatele o vyloučení jednotlivých věcí do samostatných řízení zjevně nedošlo. Je proto nutné vycházet z toho, že žalovaný byl povinen rozhodnout o společné žádosti stěžovatele v jednom řízení.

[27] Zbývá tedy posoudit, zda žalovaný o žádosti stěžovatele rozhodl částečnými rozhodnutími. V rozhodnutích žalovaného ze dne 9. 11. 2018, č. j. 8229804/18/2005-53524-110122, č. j. 8226915/18/2005-53524-110122, a č. j. 8225231/18/2005-53524-110122 (viz odstavce [1] až [3] shora), není uvedeno, že žalovaný jimi rozhoduje jen o části předmětu řízení a že o zbytku rozhodne později. Výroky těchto rozhodnutí znějí tak, že se „*žádost zamítá*“. Týkají se tedy žádosti stěžovatele ze dne 21. 6. 2017 (která se však nevztahovala k pokutě za **jedno konkrétní zdaňovací období**, ale týkala se **několika pokut za různá zdaňovací období**). Výroky tedy neobsahují údaje o výši pokuty ani o konkrétním zdaňovacím období, k němuž se vztahují. Pouze v odůvodnění výše uvedených rozhodnutí je vždy zmíněno, jakého zdaňovacího období se kontrolní hlášení týká, kdy lhůta pro podání kontrolního hlášení za jednotlivá zdaňovací období uplynula, že správce daně vydal výzvu k podání kontrolního hlášení určitého čísla jednacím a jaká byla výše uložené pokuty. Odůvodnění rozhodnutí žalovaného jsou tak omezena jen na **jednu pokutu** vyměřenou **jedním platebním výměrem**, identifikovaným v odůvodnění rozhodnutí. Jelikož však nedošlo k vyloučení jednotlivých věcí do samostatných řízení (viz předcházející odstavec tohoto rozsudku), obecný výrok rozhodnutí žalovaného („*žádost se zamítá*“) by se podle všeho měl týkat několika pokut z více platebních výměrů.

[28] Proto je nesprávný závěr městského soudu, že rozhodnutí žalovaného jsou přezkoumatelná. U výše uvedených rozhodnutí žalovaného jsou totiž výroky a jejich odůvodnění ve vzájemném rozporu, což způsobuje jejich nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č. j. 2 Ads 33/2003 – 78). Z výroků těchto rozhodnutí se podává, že je rozhodováno o žádosti stěžovatele ze dne 21. 6. 2017 (jak je uvedeno výše, v ní stěžovatel žádal o prominutí pokut za **několik zdaňovacích období**), avšak odůvodnění jednotlivých rozhodnutí se již vztahuje ke **konkrétním zdaňovacím obdobím** (měsícům květnu, červnu a srpnu roku 2016). Pro tuto závažnou vadu, ke které jsou navíc soudy povinny přihlížet z úřední povinnosti, měl městský soud napadená správní rozhodnutí zrušit. Neučinil-li tak, sám zatížil napadené rozsudky nezákonností.

[29] S ohledem na povahu shledané vady - nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného - (které se dopustil žalovaný a městský soud tuto nezákonnost aproboval), se již Nejvyšší správní soud dalšími kasačními námitkami nezabýval, neboť by to bylo za těchto okolností nadbytečné.

[30] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadené rozsudky jsou nezákonné, a proto je zrušil dle § 110 odst. 1, věty první s. ř. s. (výrok I. tohoto rozsudku). Věci však městskému soudu nevrátil k dalšímu řízení, jelikož současně rozhodl o zrušení rozhodnutí

pokračování

žalovaného dle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. Pro zrušení rozhodnutí žalovaného totiž byly podmínky již v řízení před městským soudem. Dle § 78 odst. 4 s. ř. s., ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud věci vrátil žalovanému k dalšímu řízení (výrok II. tohoto rozsudku). Dle § 78 odst. 5 s. ř. s., ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. je žalovaný v dalším řízení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v odůvodnění tohoto rozsudku.

[31] Jelikož je ze správních spisů zřejmé, že žalovaný o žádosti vedl společné řízení, bude povinen vydat rozhodnutí, kterým rozhodne o celém předmětu žádosti stěžovatele ze dne 21. 6. 2017, což zohlední také v odůvodnění rozhodnutí, které se bude vztahovat k celému předmětu žádosti (ke všem zdaňovacím obdobím). Pokud o žádosti stěžovatele rozhodne částečnými rozhodnutími, musí být tato skutečnost patrná jak z jejich výroků, tak i odůvodnění, aby bylo nepochybné, o kterých zdaňovacích obdobích, respektive za ně uložených pokutách, žalovaný rozhoduje.

[32] V případě, že Nejvyšší správní soud ruší rozsudky městského soudu a současně ruší i rozhodnutí správního orgánu, je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, která předcházela zrušeným rozhodnutím městského soudu (§ 110 odst. 3, věta druhá s. ř. s.). Náklady řízení o žalobách a náklady řízení o kasačních stížnostech tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 - 98).

[33] Jelikož stěžovatel dosáhl zrušení správních rozhodnutí, měl z procesního hlediska úspěch ve věci a náleží mu tak dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. náhrada nákladů řízení vůči žalovanému.

[34] Důvodně vynaložené náklady v řízení před městským soudem tvoří tři zaplacené soudní poplatky za řízení o žalobách ve výši 3 000 Kč, celkem tedy 9 000 Kč. Zaplacené soudní poplatky v řízení před Nejvyšším správním soudem jsou tvořeny třemi soudními poplatky za kasační stížnosti ve výši 5 000 Kč, celkem tedy 15 000 Kč. Co se týče odměny za zastupování advokátem, ta byla v řízení před městským soudem určena podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) – dále jen „advokátní tarif“, ve spojení s § 7 bodem 5. a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, a to za šest úkonů právní služby po 3 100 Kč (3 x převzetí zastoupení a 3 x sepsání žaloby), tedy v celkové výši 18 600 Kč. Náhrada hotových výdajů (režijní paušál) činí podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu částku 300 Kč za každý z uvedených úkonů právní služby, tedy celkem 1 800 Kč. Odměna za zastupování advokátem v řízení o kasační stížnosti byla určena podle § 11 odst. 1 písm. d), ve spojení s § 7 bodem 5. a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, a to za tři úkony právní služby po 3 100 Kč (sepsání tří kasačních stížností, spolu s náhradou hotových výdajů za každý tento úkon ve výši 300 Kč, celkem tedy 10 200 Kč. Odměna advokáta za zastupování v řízení o žalobách a v řízení o kasačních stížnostech tak činí částku 30 600 Kč. Zástupce stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty (§ 14a odst. 1 advokátního tarifu), a proto součástí nákladů tvoří rovněž tato daň ve výši 6 426 Kč, tj. 21 % z částky 30 600 Kč (§ 57 odst. 2 s. ř. s.).

[35] Celkové důvodně vynaložené náklady stěžovatele činí 61 026 Kč (9 000 Kč + 15 000 Kč + 30 600 Kč + 6 426 Kč). Proto Nejvyšší správní soud uložil procesně neúspěšnému žalovanému povinnost zaplatit tuto částku úspěšnému stěžovateli na náhradě nákladů řízení o kasačních stížnostech a o žalobách, a to k rukám jeho zástupce. Ke splnění této povinnosti stanovil

Nejvyšší správní soud přiměřenou lhůtu třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok III. tohoto rozsudku).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 7. prosince 2020

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu